

Hlas Joshe Grobana se mění

... ale ne tak, jak si asi myslíte. Kvůli svému poslednímu albu tento zázračný chlapec, o jehož písních je známo, že přivádí ženy v domácnosti k slzám, obrátil svoji pozornost dovnitř ke svému já. Výsledek může změnit nejen jeho zvuk, ale i jeho image.

Shana Ting Lipton, magazín GO, listopad 2010

„Chlapec se zázračným hlasem“

Tento titulek článku, který vyšel v r. 2002 v New York Times necelý rok po vydání prvního alba tehdy jednadvacetiletého Joshe Grobana, řekl naprosto vše. A jakým zázrakem se tento chlapec ukázal být!

Zpěvák sentimentálních písní, s hnědými, vlnitými vlasy, milovaný ženami v domácnosti, dokázal během necelé dekády více, než mnozí hudebníci dokážou během celého života. Nejlépe prodáváný nahrávající umělec roku: odškrtnuto. Tři pětkrát platinová alba: odškrtnuto. Vystoupení na oslavě prezidentské inaugurace a předávání Nobelových cen, role v nejnovějším seriálu Glee: odškrtnuto, odškrtnuto, odškrtnuto.

A pouhý fakt, že je Grobanova muzika tak nedefinovatelná – Je to pop? Je to opera? Je to vážná hudba? A co třeba pop-opera ovlivněná klasikou? - činí jeho úspěch ve srovnání s úspěchy jiných umělců jeho kalibru mnohem impozantnějším.

Těsně před třicítkou už Groban není tím mladým, nevinným hezounkem, kterým byl v r. 2002 – v roce, kdy byl „nejvíce žádaným hostem“ v Oprah Winfrey Show. Vlastně se právě chystá své fanoušky, tzv. Grobanites, překvapit novým albem Illuminations, které vychází 15. listopadu. Na této experimentální, samostatné kolekci písní (u většiny z nich je spoluautorem) spolupracoval se špičkovým producentem Rickem Rubinem, hudební legendou známou díky spolupráci s mnoha různými umělci, např. Red Hot Chili Peppers, Run DMC a Beastie Boys – tedy skupinami, které Groban s klasicky školeným hlasem poslouchal, když vyrůstal.

Ve třiceti dospívám, opravdu dospívám,“ říká Groban. „Cítím, že tomu po 10 letech mé kariéry začínám přicházet na kloub. Jsem vděčný, že jsem měl čas k tomu dospět. Mám mnohem větší sebejistotu jako zpěvák i jako skladatel.“

Před tím, než se Groban stal celosvětově známou osobností, byl to jen „moula zblázněný do muzikálového divadla“, žijící v Los Angeles ve velice pevně propojené rodině čítající čtyři osoby plus babičku Evy. Za rychlý nástup ke slávě může v nemalé míře děkovat Davidu Fosterovi, 15-násobnému laureátovi cen Grammy (spolupracujícím s takovými hvězdami jako je Celine Dion nebo Barbra Streisand). Fosterovi Grobana představil jeho učitel zpěvu v r. 1998 a Foster 17-letého chlapce okamžitě najal jako generálkového zpěváka. Jedno z jeho prvních vystoupení? Záskok za operně popovou hvězdu Andrea Bocelliho v duetu se Celine Dion na generálce předávání cen Grammy v r. 1999. Rychleji než byste řekli „My heart will go on“, podepsal Groban smlouvu s Fosterovou firmou 143 Records. Ale ještě před tím, než bylo v listopadu 2001 vydáno jeho debutové album s názvem „Josh Groban“, se zpěvák balad objevil v televizi - v herecké i pěvecké roli v seriálu Ally McBeal. Role zvláštního, ale roztomilého Malcolma napomohla vytvoření image hodného chlapce.

Dnes, o devět let později, je právě toto image, které je připraven se zbavit. „Byl jsem okamžitě nucen být tu lidem pro potěšení,“ říká Groban, honosící se malinko větším strništěm než obvykle. „Myslím, že co se stane, když se snažíte být vším pro všechny – nebo alespoň vším pro velkou skupinu fanoušků – je, že se

začnete více starat o to, co je od vás očekáváno, a méně o to, zda jste sám sebou. Uvězní vás to.“

Groban se vůbec nebrání mluvit o všech změnách, které se dějí v jeho životě, z nichž ty nejzásadnější jsou nový producent, nové album a nový domov v New Yorku. Je jasné, že ten kdysi naivní zpěvák s hlasem, který se pro něj zdál být příliš velkým, dospěl, ale stále je tím zázrakem.

S NOVÝM ALBEM JSTE SE DÍKY TOMU, ŽE HO PRODUKUJE NOVÝ PRODUCENT RICK RUBIN, VYDAL ÚPLNĚ JINÝM SMĚREM.

Jo, byli jsme trochu zvláštní dvojice, když jsme začínali. Potkali jsme se shodou okolností a hodně jsme si povídali, stalo se to velmi přirozeně. Dostalo se to až do bodu, kdy já jsem hodně psal a taky jsme se začali natolik shodovat na tom, co bychom spolu chtěli udělat jako projekt, že řekl „Tak spolu udělejme celou desku.“

NEBYLO TROCHU DĚSIVÉ NECHAT NAHRÁVKU V RUKOU NĚKOGO JINÉHO NEŽ VAŠEHO UČITELE A RÁDCE DAVIDA FOSTERA?

Bylo to děsivé. Opouštěl jsem svou zónu pohodlí. Ale zároveň jsem mu (Rickovi) úplně věřil, takže i při vši té frustraci z toho, že nahrát album trvalo tak dlouho, jsem věděl, že je na konci tunelu světlo. Trvalo to asi dva a půl roku. Rick je velmi vybíravý – tak jak by měl být – když se ujišťuje, že písničky spadají do první kategorie. Jeho způsob, kterým to říká, je: „Zní to buď jako něco speciálního nebo to zní obyčejně“. Nic obyčejného nebylo povoleno.“

JAKÝ BYL PROCES TVORBY?

Rick vám dá ten největší dárek, který vám jako producent může dát, a to skutečnou odpovědnost. Strávíte hodně času přemítáním o tom, co chcete říct, co chcete napsat, co chcete udělat. Myslím, že ve vztahu umělce a producenta je důležité si navzájem dát čas, který strávíte odděleně – abyste se opravdu cítili, jako kdybyste v tom byli sami. Nechcete, aby vás celou dobu někdo držel za ruku, protože potom ta celá věc není pouze vaše. Jedna z frustrujících věcí, ale zároveň jeden z největších darů, které mi dal, byla příležitost cítit se trochu opuštěně v tom nejlepším smyslu slova.

JAK SE TENTO PŘÍSTUP LIŠÍ OD PŘÍSTUPU DAVIDA FOSTERA?

David Foster je takový – a on by to ochotně přiznal – že rád do věcí hodně mluví a hodně rád je řídí. Je něco jako moderní Mozart. Když máte jako producent takovou kontrolu, nastává problém, že si prostě nemůžete pomoci a věci měníte k obrazu svému, ať už to odpovídá umělcově představě nebo ne. Myslím, že máme s Davidem tak skvělý pracovní vztah, skoro jako hudební vztah otce se synem, že je příliš snadné cítit se v pohodlí a trochu usnout na vavřínech. Bylo hezké se znovu bát.

MĚL JSTE O ALBU NĚJAKÉ POCHYBNOSTI?

Měl jsem obrovský strach ze selhání. Když jsem se do nahrávání této desky pustil, lidé mi říkali: „To si děláš srandu? Tohle není tvůj svět, vypadni odtamtud.“ Nejhorší momenty během posledních dvou let jsem měl, když jsem si sedl, opřel se a poslouchal něco, co jsme spolu udělali, a pak jsem řekl „možná, že takhle to není správně“. Tato frustrace se nakonec proměnila v „ne, tak to správně udělej“. Něco dobrého na tom strachu je.

PODÍLEL JSTE SE AUTORSKY NA 11 PÍSNÍCH, COŽ PRO VÁS BYLA VELKÁ ZMĚNA.

Část té odpovědnosti, kterou mi Rick dal, spočívala v psaní, psaní a zase psaní. Nahráli jsme 15 písní jiných interpretů, jednu po druhé a některé z nich zněly docela pěkně. Řekl: „Budu úplně spokojený s tím, když nahrajeme album, na kterém budou některé z těchto skvělých cover verzí... ale jestli to chceš trumfnout, jdi psát.“ Napsat písně, které by byly více osobní, byla velká výzva. Ale pár cover verzí tam je.

JEDNA Z OSOBNĚJŠÍCH PÍSNÍ JSOU „BELLS OF NEW YORK CITY“ (ZVONY MĚSTA NEW YORK). PROČ JE PRO VÁS NEW YORK TAKOVOU INSPIRACÍ?

Když jsem v New Yorku, určitě se víc cítím sám sebou. Je v tom živelnost, jdete v noci domů a cítíte se

nějakým způsobem obohacený. Buď jste někoho potkali, nebo jste se někým bavili nebo jste objevili uměleckou galerii. V New Yorku mnoho lidí neznám, ale to nevadí; když tam jsem, cítím, že žiju. Tehdy jsme se o New Yorku a o tom, co je na něm tak skvělé, bavili se (skladatelem) Danem Wilsonem. Řekl: „To je bezva, tak si na toto téma zadžemujme a napišme pro New York milostnou píseň.“ Chtěli jsme tu písničku udělat tak, aby nebyla kýčovitá, ale aby byla melancholická a vystihovala tu reakci v mých útrokách, ten pocit, který mám, když jsem ve městě na podzim nebo v zimě.“

PŘEJDĚME TEĎ KE COVER VERZÍM; CO VÁS PŘIMĚLO PŘIDAT NA DESKU „STRAIGHT TO YOU“ (ROVNOU K TOBĚ) OD NICKA CAVEA?

To byl trochu výstřední výběr — Rickův výběr. Já miluju Nicka Cavea. Trvalo nám dlouho, než jsme přišli na to, jak takovou píseň správně vybalancovat, aniž by to působilo příliš nabubřele. Nakonec jsme našli zlatou střední cestu, kdy je z toho velmi zajímavý orchestrální kus a text je silný, naléhavý a skvělým způsobem tajemný. Nahráli jsme to naživo se 60-členným orchestrem.“

OD DOBY, KDY ZAČALA VAŠE KARIÉRA, NEBYLO ŽÁDNÝM TAJEMSTVÍM, ŽE JSTE MILOVÁN ŽENAMI STŘEDNÍHO VĚKU. JAK SI TO VYSVĚTLUJETE?

To byla a je snadná škatulka, poťouchlý vtip. Kdokoliv, kdo byl na některém z mých koncertů, ví, že to nelze takto paušalizovat. Největší šílenství dam středního věku začalo v souvislosti s mou ranou hudbou v době, kdy mi bylo 17, 18, 19 let. Začal jsem velmi komerčně. Začal jsem jako nedočkavé dítě plné energie, které mělo velký hlas a které bylo hozeno do velmi organizovaného, staroškolského systému, který přitáhl staroškolský typ publika. Byl jsem tehdy tak naivní. Byl jsem ochraňované dítě, takže jsem to neviděl jako romantickou záležitost. Pro mě to bylo spíš něco jako „Podívejte na ty úžasné lidi, moje hudba se jim opravdu líbí; jsem tak vděčný, že tyto fanoušky mám.“ A tak to v podstatě vidím dodnes.

KDE BERETE JISTOTU, ŽE SE BUDE VAŠIM STARÝM FANOUŠKŮM NOVÉ ALBUM LÍBIT?

Dnes jsem jiný člověk..., ale nehodlám řezat do vlastního těla. Nehodlám udělat chybu, kterou jsem viděl u jiných umělců, když řekli „toto jsem teď já“. Ale to, co ve skutečnosti udělali, bylo, že se vzdálili od toho, kým doopravdy jsou. V podstatě udělali prohlášení. Já jsem nikdy žádná prohlášení nedělal. Rick a já jsme si na začátku řekli, že se nebudeme snažit někomu něco dokazovat. Víím, že si lidé myslí, že je to klišé, ale všechno, co chceme dělat, je tvořit tu nejhezčí a nejpoctivější muziku, jakou dovedeme.

CÍTÍTE SE NĚKDY FRUSTROVANÝ Z TOHO, JAK VÁS VEŘEJNOST VNÍMÁ?

Samozřejmě. Cítíte se frustrovaný hlavně proto, že si říkáte: „Jednoho dne uklouznu.“ Někdo uslyší, jak na veřejnosti říkám to slovo od f (fuck, pozn. překl.). Někdo mě nachytá opilého někde v baru a na rozdíl od chlápka, co má image zlého hochy, mě skopnou dolů z pedestalu a řeknou „jak jsi mohl?“, aniž by vzali do úvahy, že všichni jsme jen lidi. A myslím si, že by fanoušci byli překvapení, kdyby slyšeli, že mám milostný život nebo že chodím ven a pařím s přáteli. Fanoušci mají tendenci se na vás dívat jako na nadčlověka. Ale já tu jsem, abych dělal hudbu. Nejsem tu proto, aby fanoušci věděli, jestli se dloubu v nose nebo jestli chodím s tou či s jinou osobou. Nemám pocit, že by se jich to týkalo nebo že by jim do toho něco bylo. Stali jsme se takovým národem TMZ (viz pozn. překl. níže*), kdy mají lidé pocit, že na takové informace mají skoro nárok. Berou to jako „Jak se opovažuješ nám neříct, s kým chodíš nebo že ses v neděli dloubal v nose?“

* Pozn. překl.: TMZ neboli Thirty Mile Zone (Zóna třiceti mil) je termín, který vznikl v 60. letech 20. stol., a jde o oblast o poloměru 30 mil (cca 48 km) využívanou studii (resp. odbory) dodnes k určení výše diet a jiných cestovních výdajů pro členy filmových štábů (když zóna vznikla, platilo pravidlo, že pokud se natáčí mimo tuto zónu, je diety a další náhrady nutné zaplatit). Střed TMZ je jihovýchodní roh bulvárů Beverly a La Cienega v L.A., u starých kanceláří Asociace filmových a televizních producentů. TMZ v podstatě představuje centrum Hollywoodu. Někdy se také říká, že „všechno zábavné se děje v TMZ“ (zdroj: California Film Commission a Yahoo). Název TMZ převzaly webové stránky www.t TMZ.com, které se zaměřují na zprávy o celebritách, v podstatě jde o bulvár. Takže když Josh mluví o tom, že jsou Američani národem TMZ, v podstatě říká, že Američani si zvykli na to, že jsou jim servírovány drby o celebritách a že to považují za samozřejmé. V našich podmínkách by asi řekl, že jsme takovým národem Blesku nebo deníku Aha.

A PŘESTO JSTE VELKÝM FANOUŠKEM TWITTERU. JAKTO?

Miluju Twitter, protože ho můžete kontrolovat. Twitter je vlastně velká zábava spočívající v tom, že můžete být provokativní ve 140 či méně znacích. Všechno je o stručnosti. Twitter má atmosféru, která vám umožní být jiným, než byste byl na blogu nebo v písničce. Když se cítím určitým způsobem a mám možnost na tom malém prostoru o tom něco říct, přistihnu se, že jsem mnohem uštěpačnější. Taky mi to dává možnost být zábavný a nenucený.

MYSLÍTE, ŽE JE TO ZPŮSOB, JAK MOHOU LIDÉ POZNAT VAŠE „REÁLNÉ“ JÁ?

Lidé se na mě dívají jako na opravdu seriózního chlápka. Jsem sice seriózní, co se mé hudby týká, ale nejsem seriózní jako lidská bytost. Twitter mi dává možnost dělat hlouposti a trochu ukázat svoji druhou tvář. Když vás pozvou do talk show, dostanete tři a půl minuty na odzpívání. Nejdete na rozhovor a neukážete příběh svého života. Prostě jen zazpíváte a to je vše. Já nedělám až tolik rozhovorů a někdy je pro ostatní těžké porozumět tomu, kdo opravdu jste. Vytvoří si váš image založený čistě na vašich písničkách. Ale to dělá jen půlku umělce.

(zdroj: <http://www.airtranzmagazine.com/features/2010/11/josh-grobanas-voice-is-changing>)

Josh Groban's Voice Is Changing

...But not in the way you think. For his latest album, the boy wonder whose songs are known to bring soccer moms to tears turned his focus inward. The result may alter not only his sound, but his image as well.

BY Shana Ting Lipton, GO Magazine, November 2010

"THE NEW BOY WONDER OF THE VOICE."

The title of a 2002 *New York Times* article, written less than a year after the release of the then-21-year-old Josh Groban's first album said it all. And what a wonder he turned out to be.

In less than a decade, the crooner with curly brown locks beloved by soccer moms everywhere has accomplished more than most musicians achieve in a lifetime. Bestselling recording artist of the year: check. Three five-time platinum albums: check. Performances at a presidential inauguration celebration and Nobel Prize ceremony and an appearance on the latest It show *Glee*: check, check and check.

And the mere fact that Groban's music is so indefinable — Is it pop? Is it opera? Is it classical? How about pop-opera with classical influences? — makes his success more impressive than that of other artists of his caliber.

On the verge of turning 30, Groban is no longer the youthful, innocent pretty-boy he was in 2002 — the same year he was the "most requested guest" on *The Oprah Winfrey Show*. In fact, he is about to take his fans — so-called "Grobanites" — by surprise with his upcoming album *Illuminations*, coming out Nov. 15. For this more experimental, self-driven collection of songs (most of which he co-wrote), Groban partnered with producer Rick Rubin, the cutting-edge music legend known for working with artists as varied as the Red Hot Chili Peppers, Run DMC and the Beastie Boys — groups that the classically trained Groban grew up listening to.

"I'm coming of age at 30, I really am," Groban says. "I feel like 10 years into my career I'm starting to figure it out. I'm just grateful that I've had the time to do that. I'm feeling more confident as a performer, as a writer."

BEFORE GROBAN WAS A WORLDWIDE HOUSEHOLD name, he was a "musical theater nerd" living at home in Los Angeles with his close-knit family of four plus Grandma Evy. His quick rise to fame was thanks in no small part to 15-time Grammy Awardwinning producer David Foster (of Celine Dion and Barbra Streisand fame). In 1998, Groban's vocal coach introduced him to Foster, who promptly hired the 17-year-old as a rehearsal singer. One of his first gigs? Standing in for opera crossover star Andrea Bocelli in a 1999 Grammy Award rehearsal duet with Celine Dion. Faster than you can say "My heart will go on," Groban had inked a deal with Foster's 143 Records.

But even before his debut album, the self-titled *Josh Groban*, was released in November 2001, the balladeer had developed a TV following from his singing and acting appearances on *Ally McBeal*, playing the lovably awkward Malcolm — a character that helped fuel his good-boy persona.

Today, nine years later, this is an image he is ready to shed. "I was immediately forced to be a people-pleaser," says Groban, sporting a bit more stubble than usual. "I think what happens when you're trying to

be all things to all people — or certainly all things to a very large group of fans — is you start worrying more about the dance and less about being yourself. It's confining."

Groban is anything but restrained when talking about all of the changes taking place in his life, not the least of which are a new producer, a new album and a new home in New York. It's clear the once-naïve singer with the voice that almost seemed too big for him is all grown up — yet still a wonder.

YOU WENT IN A COMPLETELY DIFFERENT DIRECTION WITH THE NEW ALBUM BY HAVING RICK RUBIN PRODUCE IT.

"Yeah, we were a bit of an odd couple when we started. We wound up meeting and having a long talk and it happened very naturally. It got to the point where I was writing a lot, and we started clicking so much on what we wanted to do as a project that he said, 'Let's do the whole record together.'"

WAS IT SCARY LEAVING THE RECORD IN THE HANDS OF SOMEONE OTHER THAN YOUR MENTOR, DAVID FOSTER?

"It was terrifying. I was leaving my comfort zone. But at the same time, I trusted him so completely that, even with the frustrations of the album taking a long time, I knew that there was a light at the end of the tunnel. It was about two and a half years in the making. Rick is very picky — as he should be — about making sure that songs are A-list all the way. His way of saying it is, 'This either sounds special or it sounds ordinary.' Nothing ordinary was allowed."

WHAT WAS THE CREATIVE PROCESS LIKE?

"Rick gives you the greatest gift that he can as a producer, which is actual responsibility. A lot of time is spent by yourself mulling over what you want to say, what you want to write, what you want to do. I think it's important in the artist/producer relationship to have that separation time — to really feel like you're on your own. You don't want somebody holding your hand all the way because then it's not entirely yours. One of the frustrating things, but one of the greatest gifts he gave me, was the chance to really feel a bit stranded in the best possible way."

HOW DID THIS APPROACH DIFFER FROM FOSTER'S? "David Foster is — and he would readily admit this — someone who likes to have a huge amount of say and control. He's like a modern-day Mozart. The problem is when you have that much control as a producer, you can't help but put your stamp on something, whether it's the artist's vision or not. I think that David and I have such a great working relationship, almost a father-son musical relationship, that it's easy to get too comfy and rest on your laurels a little bit. It was nice to be scared again."

DID YOU HAVE ANY DOUBTS ABOUT THE ALBUM?

"I've had a huge fear of failure in whatever capacity it is. Going in to make this record, people were saying, 'Are you kidding me? This is not your world, get out of it.' The worst moments for me in the last couple of years were sitting back and hearing something that we'd done together and going 'maybe this isn't right after all.' That frustration winds up turning into 'no, make it right.' There's something good about the fear."

YOU CO-WROTE 11 SONGS, WHICH WAS QUITE A DEPARTURE FOR YOU.

"Part of the responsibility Rick gave me was to write and write and write. We cut 15 covers, one after another, and some of them sounded really nice. He said, 'I'd be perfectly happy to record an album with some of these great covers... but if you want to beat that, go write.' It was my challenge to make songs that were more personal. But I've got a couple of covers."

ONE OF THE MORE PERSONAL SONGS IS "BELLS OF NEW YORK CITY." WHY IS NEW YORK SUCH AN INSPIRATION?

“I definitely feel more like myself when I’m there. There’s a spontaneity, where you walk home at night and you’re enriched in some way. You met a person, or you had a conversation with someone, or you found an art gallery. I don’t know as many people in New York, but it doesn’t matter. I feel alive when I’m there. And I had just been talking to [songwriter] Dan Wilson about New York and what’s great about it. He said, ‘That’s neat; let’s riff on that and make a love song to New York.’ We wanted to do it in a way that wasn’t cheesy, but we wanted to make it melancholic and have the visceral reaction of how I actually feel when I’m in the city during the fall/winter.”

SHIFTING GEARS TO THE COVERS, WHAT MADE YOU INCLUDE “STRAIGHT TO YOU” BY NICK CAVE?

“That was an oddball choice — Rick’s choice. I love Nick Cave. It took a long time to figure out the right balance with a song like that — not to get too bombastic. We found this happy medium, where now it’s this really interesting orchestral piece and the lyrics are so powerful, poignant, and esoteric in a great way. We cut it live with a 60-piece orchestra.”

SINCE YOUR CAREER BEGAN, IT’S NO SECRET YOU’VE BEEN BELOVED BY MIDDLE-AGED WOMEN. WHAT DO YOU MAKE OF THAT?

“It’s been an easy stereotype, a tongue-in-cheek joke. Anybody who’s been to any of my shows knows it’s really across the board. The biggest middle-aged lady craze started with my earlier music, when I was 17, 18, 19 years old. I started very commercial. I started as a bright-eyed, bushy-tailed kid with a big voice who was kind of thrown into a very organized and old-school system that then drew a very old-school kind of audience. And I was so naïve at that point. I was such a sheltered kid that I didn’t view it as a romantic thing. I was like, ‘Look at these lovely people; they really like my music; I’m so grateful to have these fans.’ And that’s primarily how I still view it.”

WHAT MAKES YOU CONFIDENT THAT YOUR OLD FANS WILL LIKE THE NEW ALBUM?

“I’m a different person now... but I’m not going to cut off my nose to spite my face. I’m not going to make the mistake that I’ve seen other artists make, which is the whole ‘this is me now.’ And they actually go away from who they are. They’re just making a statement. I’ve never been out to make a statement. Rick and I said in the beginning that we’re not trying to prove anything. I know people think this is gimmicky, but all we want to do is make the most beautiful and honest music we can.”

DO YOU EVER FEEL FRUSTRATED WITH THE WAY THE PUBLIC PERCEIVES YOU?

“Of course. You feel frustrated mainly because you say to yourself, ‘I’ll slip some day.’ Somebody’s going to hear me say the f-word in public. Somebody’s going to catch me drunk at some bar, and unlike the guy with the bad-boy image, they’re going to knock you off your pedestal and say ‘how could you?’ when in fact we’re all human beings. And I think fans would be surprised to hear that I have a love life or that I go out and party with my friends. Fans tend to view you as above human. I’m out here to make music. I’m not out here for fans to know whether I pick my nose or whether I date this person or that person. I don’t feel it’s any of their concern and none of their business. We’ve become such a TMZ nation now that it’s almost like an entitlement. People feel like, ‘How dare you not tell us who you’re dating or that you picked your nose on Sunday.’”

YET YOU’RE A BIG FAN OF TWITTER. HOW COME?

“I love Twitter [because] you can control it. Twitter is actually a fun way to be provocative in 140 characters or less. There’s a lot to be said for brevity. There’s a vibe to Twitter that allows you to be different than you would be on a blog or on a song. For me, when I’m feeling a certain way and I’ve got a chance to say it in a small space, I find myself to be much more poignant. It also gives me a chance to be fun and more casual.”

DO YOU THINK IT’S A WAY FOR PEOPLE TO GET TO KNOW THE “REAL” YOU?

“People view me as a really formal guy. I’m formal about my music, but I’m not formal as a human being. It gives me a chance to be silly and show the other side a little. When you’re on a talk show, you get three and a half minutes to sing. You don’t go do the interview and then show a clip of your movie. You’re performing, and that’s it. As somebody who doesn’t really do that many interviews, sometimes it’s hard for people to understand who you are. They develop this image of you based solely on the songs. That’s only half of an artist.”

<http://www.airtranzmagazine.com/features/2010/11/josh-grobanas-voice-is-changing>